

2. Рошупкін С. Н. Реклама як феномен культури. *Культурологія: Нові підходи*. М., 1997. № 2. С. 81–88.
3. Швець Л. М. Комерційна і соціальна реклама: порівняльний аналіз. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2013. № 10. Вип. 55. 127 с.
4. Шопенгауер А. Сигара може послужити хорошим сурогатом думки. Режим доступу: <https://uozter.gov.ua/ua/pages/305>.

ПРИЧИНИ ТА НАСЛІДКИ РЕФОРМУВАННЯ ПАЛАТИ ЛОРДІВ

Нагожук С.В., Попченко І.С.

Незважаючи на посилення виконавчої влади та підвищення ролі професійного управління, в демократичному постіндустріальному суспільстві, парламент є головним політичним інститутом. Великобританія найстаріша європейська парламентська демократична держава в світі. Парламент відіграє велику роль в самій країні, британці називають свій парламент – пульсуючим серцем в політичному житті країни. Систему вищих державних органів Британії дуже складно порівняти з вищими органами інших держав. Парламент Британії за своєю структурою є унікальним законодавчим органом, а Палата Лордів не має жодних аналогів у світі.

Праобразом парламенту вважається witenagemot (рада мудрих) створений дорадчий орган монархом, який складався з представників знаті та духовенства. Witenagemot, як англосаксонський інститут зникає разом з англосаксонськими королями, після нормандського завоювання, на зміну йому приходять Велика королівська рада, яка об'єднувала васалів короля, і Королівську курію, або Малу раду, що складається, за висловом історика С. Лемберга, з «професійних державослужбовців» [1, с. 60]. На початку XIII ст. в період правління Іоанна Безземельного, тоді ж барони виявили свою відкриту непокору, як зазначає Д. Петрушевський зміна В співвідношенні політичних сил відобразилось у Великій хартії вольностей – Magna Carta, яку монарх підписав в 1215 р. [1, с. 63].

Парламент в Англії виник в результаті ініціативи «знизу», власне, саме ідея про обмеження влади короля, яка була закладена в хартії й стала основою створення парламенту. Симон де Монфор у 1265 р. скликав «раду королівства» на якій були запрошені не тільки барони та єпископи, а також представники лицарства і міст і в 1295 р робота парламенту стала регулярною [1, с. 81-82].

Монархи фінансово залежали від баронів, точніше від Великої

королівської ради, тим самим ставало все тяжче утримувати самого себе не тільки на власні гроші, а й на гроші баронів, що проблему вирішували шляхом розширення Великої королівської ради за рахунок багатих торговців (частково). Тому починається ззиватись і «простий люд», які обирались від кожного міста лицарі, до яких 3 1265 р. починаються додаватись представники городян. Хоча і консультації з самою знаттю були безперервним процесом, але, вже починаючи з XIV ст., збори лордів і громад починають проходити окремо один від одного. Та й процедура засідань істотно відрізняється. Таким чином формується бікамеральна структура головного законодавчого органу Сполученого Королівства Палати лордів (House of Lords) [2, с. 504].

Тільки в 1343 р. була заснована Палата громад (House of Commons). Для того, щоб засідати в Палаті лордів, потрібно було бути безпосереднім держателем короля, тримати цілу баронію, що дорівнювало приблизно 13. лицарським ленам. Загальна кількість присутніх лордів в парламентах 1297-1306 рр. становило від 54 до 206 осіб, зазначила Е Гутанова [3, с. 336].

Р. Гнейст писав, що всі члени верхньої палати повинні були отримати спеціальний іменне запрошення від короля. Поступово утвердилася ідея спадкового характеру перства: лорд, який отримав іменне запрошення (a writ of summons), стає спадковим її членом – пером. Це найменування закріпилося з XV ст.

Члени палати лордів ділилися на дві основні категорії. Світські лорди (Lords Temporal) були представниками вищої знаті, часто володарями титулів, як-то: герцоги, маркізи, графи, віконті і барони. Членство в палаті лордів передавалося у спадок нащадкам по прямій чоловічій лінії. Духовні лорди (Lords Spiritual) були представниками вищого духовенства – архієпископи, єпископи і абати. У середні століття вони становили більшу частину палати лордів. В період Реформації позиції духовенства були ослаблені. У парламенті 1539 р. тільки 20 лордів з 61 були духовними особами [4, 342]. В свою чергу король мав право запрошувати в палату лордів, що не відносяться до вищих верств (суддів, юристів), які в свою чергу вирішували складні питання.

За законом, який був прийнятий в 1873 р. парламент мав намір створити Верховний суд, а самі судові повноваження Верхньої палати анулювати, однак, закон у 1876 р., які прийняли торі (про апеляційної юрисдикції), відновив судові повноваження перів і в свою чергу заснував спеціальне судове відділення. Так в палаті з'явилась нова категорія – довічні лорди, проте ці титули у спадок не передавались [5, с. 664].

Кількість проблемних питань, щодо діяльності Палати лордів все

більше накопичувалось. На кінець ХХ ст. уряд висунув чимало пропозицій щодо реформування Верхньої палати. Але зважитися на кардинальне оновлення, в тому числі усунути протиріччя, Британський парламент не зміг. Також британські політики не змогли вирішити проблему довічних перів. Саме лейбористи стали головними критиками Палати лордів.

Протягом останніх 100 років Палата поступово змінювалася, пристосовувалася до сучасних реалій, позбавлялась від остаточно віджилих функцій і набувала нових, більш актуальних та затребуваних часом прерогатив. Саме в ХХ ст. Палата лордів зазнала найбільших в своїй багатомісячній історії перетворень. Реформуванню були піддані як принципи її формування, так і владні повноваження.

Британський парламент пройшов значну історичну еволюцію. Впродовж століть політики Британії демонстрували свою гнучкість і здатність пристосовуватись до нових реалій, як то, пошук нової моделі парламентаризму, незважаючи на свою консервативність.

Список використаних джерел

1. Газін В., Копилов С. Новітня історія країн Європи та Америки, 1918-1945. К.: Слово, 2003. 329 с.
2. The New Hope for Britain. 1983 Labour Party Manifesto. https://books.google.com.ua/books?id=WCl6OAAACAAJThe&redir_es.
3. Russell M. The Contemporary House of Lords: Westminster Bicameralism Revived. O.: OUP, 2013. 352 p.
4. Lehmberg S. A History of the Peoples of the British Isles. From prehistoric times to 1688: Routledge, 2002. 312 p.
5. House of Lords Reform Act 2014. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2014/24/section/4/enacted>.

ДОСЛІДНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ УЧНІВ НА УРОКАХ ХІМІЇ ЯК НАПРЯМ STEM ОСВІТИ

Оринчак Н.Я.

Джордж Галіфакс колись сказав: «Освіта — це те, що залишається, коли ми вже забули все, чого нас вчили». Ця фраза як ніколи актуальна в 21 столітті, коли для нас нормою стало віддалене спілкування та віддалене навчання. Справа в тому, що коли до звичайного навчального матеріалу додати дрібку креативу, результати будуть вражаючі. Якщо взяти до уваги STEM-освіту, яка поєднує науку, освіту, технології та математику, то побачимо, що всі ці елементи взаємодоповнюють один одного. Це дозволяє забезпечити учнів найкращим навчальним середовищем, яке